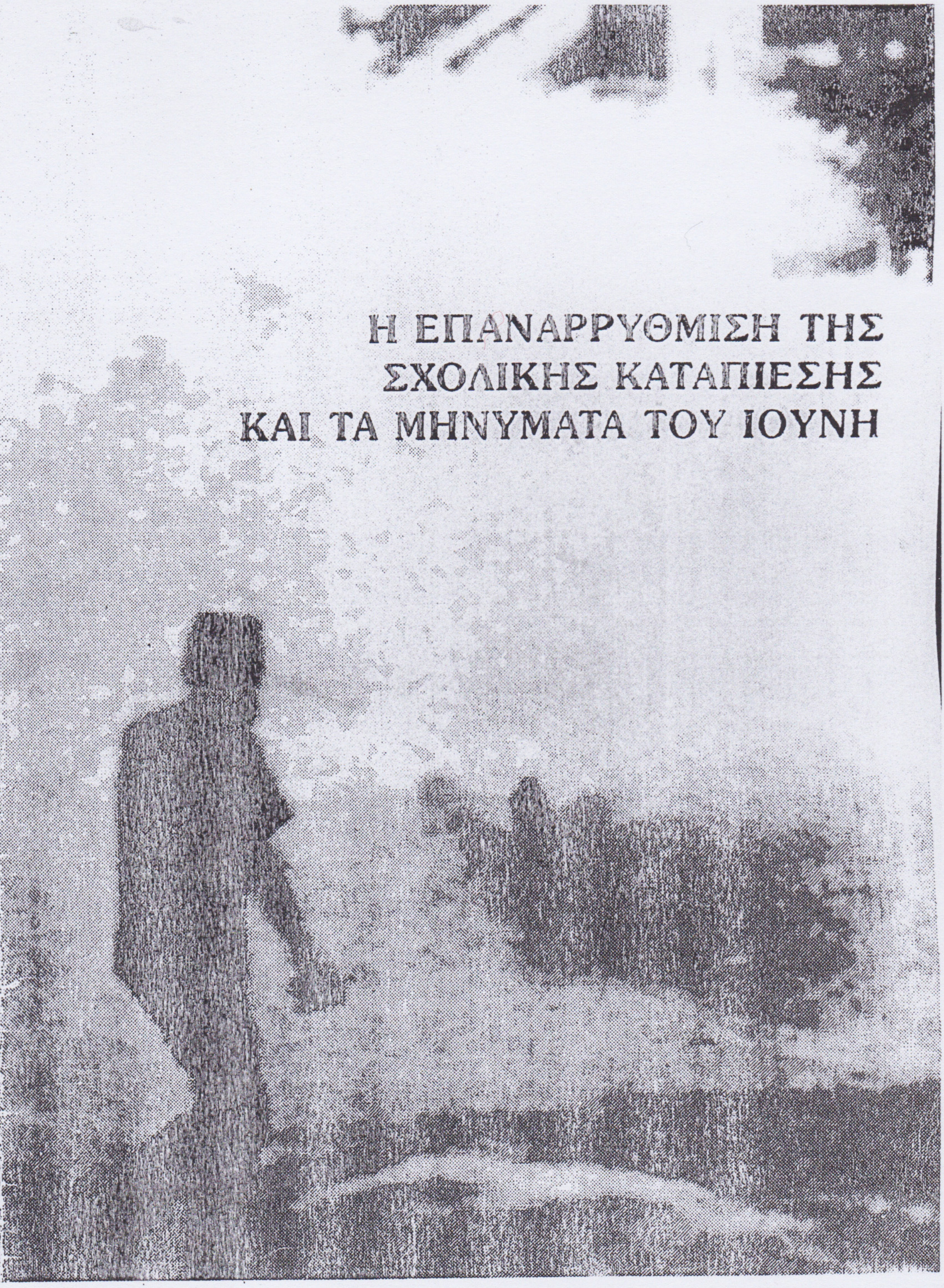
Η ΕΠΑΝΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΣΧΟΛΙΚΗΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ

Κερατσίνι, Οκτώβρης 1998

ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙΟΥ
ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ-ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΝΙΚΑΙΑ

Πόλεμος στην Πατησίων: χημικά, συγκρούσεις, οδοφράγματα. Πόλεμος στην Πάτρα, στα Γιάννενα, στην Κρήτη, στην Θεσσαλονίκη... Πόλεμος στα εξεταστικά, στους γύρω δρόμους. Κόσμος πολύς στους δρόμους. Κόσμος με διαφορετική προέλευση, διαφορετικό προορισμό -που βιώνει όμως την ίδια ασχήμια μιας ζωής γεμάτης καταναγκασμούς- που συναντήθηκε στον δρόμο και την στιγμή της σύγκρουσης αποφάσισε "καμία υποχώρηση", παρά την στρατιωτική υπεροχή των δυνάμεων καταστολής και το πατρονάρισμα των συνδικαλιστών. Σαφή και τα στρατόπεδα: απ' τη μια οι μπάτσοι με το δάχτυλο στη σκανδάλη (τόσο των χημικών, όσο και των συμβατικών τους όπλων), οι δημοσιογράφοι με τις κάμερες οπλισμένες, οι φασίστες με καδρόνια, οι δικαστές με την τρομοκρατία των νόμων, οι φορείς της θεσμισμένης εξουσίας με την αλαζονεία της επιβολής. Απ' την άλλη αυτοί που με πέτρες και οδοφράγματα κράτησαν τα χαρακώματα του κοινωνικού πολέμου: διορισμένοι και αδιόριστοι, άνεργοι, απασχολήσιμοι, χειρονάκτες, πτυχιούχοι, περίοικοι, νεολαίοι. Η επετηρίδα ήταν απλώς η αφορμή. Το όλο κλίμα των ημερών: η άγρια καταστολή, η φαιδρότητα της διεξαγωγής του διαγωνισμού, η προκλητικότητα των ΜΜΕ, το αντιμπατσικό αίσθημα, οι συλλήψεις και τα δικαστήρια, η συσσωρευμένη οργή ενάντια σε ό,τι έξω από εμάς, καθορίζει την καθημερινότητά μας, γέννησαν τις συγκρούσεις και τις αρνήσεις του Ιούνη. Και το αποτέλεσμα; Ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ, τελικά δεν ακυρώθηκε, έγιναν δεκάδες συλλήψεις σε όλη την χώρα και εκκρεμούν δίκες και διώξεις, το υπουργείο αντεπιτέθηκε με κινήσεις ματ: τσάκισμα του κινήματος των αδιορίστων (με διορισμούς που ο αριθμός τους ξεπερνούσε τις κλαδικές τους διεκδικήσεις) και επαναρρύθμιση της σχολικής λειτουργίας. Άλλοι μιλάνε για νίκη, άλλοι για ήττα, άλλοι μένουν σκεφτικοί. Όμως στους κοινωνικούς αγώνες δεν χωράνε ούτε οι θριαμβολογίες ούτε οι επικήδειοι. Ο Ιούνης ήταν μια στιγμή του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Τίποτα δεν τελείωσε. Ίσα ίσα τώρα περνάμε στην ουσία και η ουσία είναι ότι δεχόμαστε μια επίθεση συνολική.

Να ξέρεις πως ποτέ δεν σημαδεύουν στα πόδια, στο μυαλό είναι ο στόχος...

Κατακερματισμός της ζωής μας σε ένα χρόνο υποχρεωτικό, γεμάτο καταναγκασμούς και ένα χρόνο κενό (ελεύθερο τον ονομάζουν), που με τρόπο αγχωτικό και απεγνωσμένο προσπαθούμε να καλύψουμε μέσα από ανούσιες εκτονώσεις για να ξεχάσουμε τα τραύματα και τις απογοητεύσεις, για να ξαναδιχαστούμε το επόμενο πρωί... Εγκλωβισμός της επιθυμίας, της σκέψης, του σώματος σε έναν περιφραγμένο χώρο, σε ένα σύστημα πειθαρχημένης μάθησης, παραγωγής χειραγωγητικών γνώσεων, πλύσης εγκεφάλου, αστυνόμευσης της συνείδησης και της προσωπικότητας...

Κινήσεις ελέγξιμες και προκαθορισμένες, που είναι περισσότερο από ποτέ αναγκαίες για τη συντήρηση της εξατομικευμένης κοινωνίας, στις σύγχρονες συνθήκες της παγκοσμιοποιημένης οικονομίας της αγοράς, του ανελέητου ανταγωνισμού των κεφαλαιοκρατών για την μεγιστοποίηση των κερδών τους και των ραγδαίων αλλαγών στη παραγωγή για την μεγαλύτερη δυνατή αποτελεσματικότητα και ανταγωνιστικότητα των επιχειρήσεων. Αλλαγές που έχουν να κάνουν με τον εκσυγχρονισμό και την διαρκή εξέλιξη των παραγωγικών διαδικασιών -μέσα από την εφαρμογή των νέων τεχνολογιών και των επιστημονικών δεδομένων- και οι οποίες οδήγησαν στην εντατικοποίηση της εργασίας από την μια (δηλ. μεγαλύτερη εκμετάλλευση και ξεζούμισμα των εργαζομένων) και στην ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας από την άλλη (ελαστικό ωράριο, υποαπασχόληση, σύνδεση του μισθού με την παραγωγικότητα).

Για να δουλέψει το νέο αυτό μοντέλο "ανάπυξης", χρειάζονται άνθρωποι ρυθμισμένοι, έτσι ώστε να γίνουν το λάδι στα γρανάζια των εκμεταλλευτικών μηχανών της παραγωγής και της κατανάλωσης. Το ρόλο αυτό του ρυθμιστή, καλείται να αναλάβει η εκπαίδευση, που πρέπει και αυτή να επαναπροσδιορίσει τους στόχους της (ν.2525) για να ανταπεξέλθει στην ανάγκη γεφύρωσης της εκπαιδευτικής διαδικασίας με την παραγωγή, δηλαδή την κατασκευή ανθρώπων αποδοτικών, καταρτισμένων στις νέες ειδικότητες και προσαρμόσιμων στους νέους ρυθμούς της.

Έτσι, επαναρυθμίζεται και εδραιώνεται με βάση τις νέες συνθήκες ο ταξικός εξουσιαστικός ρόλος της εκπαίδευσης που δεν είναι άλλος από την αναπαραγωγή της κοινωνικής πυραμίδας. Του διαχωρισμού δηλαδή

μεταξύ μιας μειοψηφίας από την μια, αυτών που αποφασίζουν για τη ζωή μας (των αφεντικών, των πολιτικών διαχειριστών, των διευθυντών, των τεχνοκρατών, των επιστημόνων) και από την άλλη της πλειοψηφίας των ανθρώπων, οι οποίοι είναι απλοί εκτελεστές αποφάσεων, εργαζόμενοι, καταπιεσμένοι. Αυτό σημαίνει ότι στις σύγχρονες συνθήκες, οι θέσεις κύρους και εξουσίας συνεχώς μειώνονται, ενώ ταυτόχρονα απαιτούν υψηλό επίπεδο γνώσεων, ειδίκευσης και ανάλογης κατάρτισης, τις οποίες η εκπαίδευση θα προσφέρει στην κοινωνική ελίτ. Από την άλλη, καθώς η παραγωγή εκσυγχρονίζεται και μεγάλο μέρος των γνώσεων μηχανοποιείται, δημιουργούνται και νέες ειδικότητες και επαγγέλματα σε διάφορους τομείς. Σ' αυτό το επίπεδο, η εκπαίδευση καλείται να παράσχει ένα απαραίτητο -και μεταβαλλόμενο ανάλογα με τις ανάγκες της παραγωγής- υπόβαθρο τεχνικών γνώσεων και δεξιοτήτων για την κατάρτιση του νέου πολυλειτουργικού ανειδίκευτου εργαζόμενου και παράλληλα να διαμορφώσει την προσωπικότητα και την συνείδηση του υπήκοου-ανθρώπινου εργαλείου, ώστε να ενταχθεί ομαλά στις ελαστικοποιημένες σχέσεις και συνθήκες εργασίας (γι' αυτό είναι αναγκαία η διαρκής εκπαίδευση και μετεκπαίδευση, η συνεχής κρίση και ο έλεγχος των εκπαιδευτικών, ώστε να είναι αποδοτικοί και αποτελεσματικοί, σύμφωνα με το νέο περιεχόμενο και τους στόχους της εκπαίδευσης). Το κατά πόσο λοιπόν ένα άτομο θα ανέβει στην κοινωνική πυραμίδα και πια θέση θα καταλάβει μέσα στην παραγωγή, καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό από το πέρασμά του στις διάφορες βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Η διαδικασία επιλογής διεκπεραιώνεται από το σύστημα αξιολόγησης. Δεν είναι τυχαίο ότι στο νόμο 2525 αποκτά κομβική σημασία, εξειδικεύεται, αναβαθμίζεται και αγκαλιάζει όλους όσους μετέχουν στη σχολική διαδικασία. Στήνεται έτσι ένας ολόκληρος μηχανισμός ελέγχου και αξιολόγησης μέσα στο σχολείο: αξιολόγηση του μαθητή από τον καθηγητή, του καθηγητή από τον προϊστάμενό του, του μαθητή για τον ίδιο τον εαυτό του, του μαθητή για τον καθηγητή, του καθηγητή για ολόκληρη την τάξη, του μαθητή για τον συμμαθητή του, του διευθυντή για ολόκληρη την σχολική μονάδα.

Ο έλεγχος των μαθητών γίνεται ακόμα πιο ασφυκτικός, αφού η αξιολόγηση επεκτείνεται από το τσεκάρισμα συγκράτησης γνώσεων και πληροφοριών -που εξακολουθούν να είναι άσχετες με τα ενδιαφέροντα και τις ανησυχίες τους- στη βαθμολόγηση της προσωπικότητας και της συμπεριφοράς μέσα στη σχολική αίθουσα (προσαρμοστικότητα,

αντιληπτική ικανότητα, επικοινωνιακά χαρακτηριστικά, αποδοτικότητα) σύμφωνα πάντα με "αντικειμενικά" κριτήρια. Κανένας όμως από τους πάνσοφους ειδικούς που δουλεύουν για το υπουργείο δεν εξήγησε πώς μπορεί να μετρηθεί και να καταταγεί σε βαθμολογικές κλίμακες η ανθρώπινη προσωπικότητα. Ούτε γιατί ταυτίζεται εσκεμμένα η έννοια της δημιουργικότητας με αυτή της παραγωγικότητας, που σκοπό έχει να εντάξει τους νέους υπήκοους στην παραγωγή.

Εντείνεται παράλληλα και ο έλεγχος της αποτελεσματικότητας των καθηγητών, το κατά πόσο δηλαδή πειθαρχούν στις επιταγές του υπουργείου. Ο έλεγχος μάλιστα αυτός, γίνεται και μέσω των μαθητών, με την υποχρεωτική συμπλήρωση ειδικών ερωτηματολογίων που περιέχουν προκαθορισμένες ερωτήσεις. Καλείται δηλαδή ο μαθητής να γίνει ρουφιάνος στον εργοδότη του καθηγητή του. Και όλο αυτό παρουσιάζεται με τρόπο τόσο έντεχνο, ώστε να γίνεται αποδεκτό ως αναγκαίο για την αποκατάσταση της αδικίας, της ύπαρξης κριτών (καθηγητών) και κρινόμενων. Η ρύθμιση όμως αυτή, το μόνο που κάνει είναι ότι παγιώνει και ισχυροποιεί τους ρόλους, αλλά και νομιμοποιεί τη διαδικασία αξιολόγησης στα μάτια των μαθητών. Μια διαδικασία που είναι στη βάση της άδικη γιατί υπάρχει για να δικαιολογεί τους διαχωρισμούς και δεν χωράει καμία βελτίωση πέρα από την ολοκληρωτική απαξίωση της.

Η αξιολόγηση όμως, χρειάζεται και ένα πειστικό ιδεολόγημα για να γίνει κοινωνικά αποδεκτή. Επιστρατεύεται έτσι η έννοια της αξιοκρατίας, με βάση την οποία εδραιώνεται και πιστοποιείται ο διαχωρισμός σε "άξιους" και "ανάξιους", επαρκείς και μη, σύμφωνα με τα κριτήρια που θέτουν οι κυρίαρχοι. Έτσι, άξιοι είναι αυτοί που έχουν ενσωματώσει όλες τις αξίες και τα πρότυπα του συστήματος, τις απαιτήσεις και τους κανόνες του, και επιτυγχάνουν την αναρρίχησή τους στη κοινωνική κλίμακα, καθώς κρίνονται κατάλληλοι να στελεχώσουν τους μηχανισμούς του κράτους και του κεφαλαίου. Οι υπόλοιποι, αυτοί που δεν μπορούν να προσαρμοστούν στις ανάγκες του συστήματος, οι μη μετρήσιμοι, οι ανεξέλεγκτοι, οι διαφορετικοί, οι αντιπαραγωγικοί, βαφτίζονται ανάξιοι και ακατάλληλοι. Αυτοί, θα πρέπει να παραδεχτούν πως φταίνε οι ίδιοι που κρίθηκαν ανεπαρκείς, άρα και να αποδεχτούν ότι για μια ζωή θα κουβαλάνε τη στάμπα του αποτυχημένου, που θα τους κρατά στο περιθώριο του "θαυμαστού καινούργιου κόσμου". Μέσα από το ιδεολόγημα της αξιοκρατίας, δικαιολογείται και εμπεδώνεται η λογική του ανταγωνισμού και της εξατομίκευσης (κάνω το παν για να την

βολέψω, ακόμα και ενεργώντας εις βάρος των άλλων) και εξιδανικεύεται το πρότυπο του φιλοτομαριστή, του αριβιστή, του ρουφιάνου. Όσο αναβαθμίζεται ποιοτικά και ισχυροποιείται το αξιοκρατικό σύστημα αξιολόγησης, τόσο περισσότερο καλυμμένη και δυσδιάκριτη γίνεται η απάνθρωπη φύση του. Και αντίστροφα, όσο δυσκολότερη γίνεται η συνειδητοποίηση της καταπίεσης, τόσο περισσότερο ισχυροποιείται η κυριαρχία.

Αν με ρωτήσετε που ήμουν, θα πω
εκεί που κυοφορείται, αναδεικνύεται και ξεσπά το ανεξέλεγκτο...

Όταν ο χρόνος δεν ελέγχεται από κανένα αφεντικό ή προϊστάμενο, όταν δεν κατακερματίζεται, όταν δεν σπαταλιέται σε ένα επαναλαμβανόμενο τυπικό αλλά γίνεται χρόνος κριτικός... Όταν ο χώρος παύει να είναι τόπος διεκπεραιωτικών κινήσεων, και γίνεται τόπος επικοινωνίας και ελεύθερης έκφρασης, σημείο συνάντησης και όχι πεδίο παράλληλων διαδρομών, χώρος κυκλοφορίας ανθρώπων και όχι εμπορευμάτων... Όταν κάθε κίνηση είναι ουσιαστική, κάθε λέξη σημαντική, κάθε βλέμμα απαραίτητο για να στηθεί ένα γεγονός... Όταν οι άνθρωποι φτιάχνουν τα γεγονότα και δεν αρκούνται να τα παρακολουθούν, όταν παίρνουν θέση σε αυτά και όχι στον καναπέ τους... τότε έχουμε κάθε λόγο να κρατήσουμε ζεστές τις μνήμες αυτές και να ξαναδοκιμάσουμε.

Η αντιπαράθεση που ξέσπασε τον Ιούνη έξω απο τα εξεταστικά κέντρα, έσπασε την εικόνα της κοινωνικής γαλήνης που προσπαθούν να επιβάλλουν οι κυρίαρχοι και, στις πιο ανεξέλεγκτες στιγμές της, περιφρόνησε τα όρια που θέτει η εξουσία για να μας κρατάει υποταγμένους. Η εξόφθαλμη προσπάθεια της ΟΛΜΕ να εκτονώσει το ήδη φορτισμένο κλίμα και τη διάθεση για δυναμικές διεκδικήσεις και η αίσθηση δυσφορίας απέναντι στις κλασικές συνδικαλιστικές μορφές, οδήγησαν τους αδιόριστους καθηγητές, τους δασκάλους και τους φοιτητές (που ήθελαν να μπλοκάρουν τη διεξαγωγή του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ) να συγκροτήσουν ευέλικτα και ανοικτά σχήματα (τις επιτροπές αγώνα) οι οποίες λειτουργούσαν με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες και που στόχο τους είχαν την οργάνωση του αγώνα. Οι αριστεροί συνδικαλιστές, έχοντας διακρίνει πως θα ήταν αναποτελεσματικό να δράσουν μέσα από τα θεσμισμένα συνδικαλιστικά

όργανα, συμμετείχαν ενεργά στις επιτροπές βάσης, με απώτερο σκοπό να καθοδηγήσουν τον αγώνα που δρομολογούταν, σύμφωνα με τις κομματικές τους γραμμές. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα, οι επιτροπές βάσης σύντομα να υποκατασταθούν από το κεντρικό συντονιστικό, το οποίο λειτουργούσε ως ένας νέος μηχανισμός, μια νέα συγκεντρωτική δομή, μια άτυπη ΟΛΜΕ στη θέση της ΟΛΜΕ. Όμως η τροπή που πήραν τα πράγματα ξάφνιασε τους επαγγελματίες διαμεσολαβητές και τους κλακαδόρους τους. Μετά από τις αποτυχημένες προσπάθειές τους να ανακαιτίσουν τα γεγονότα, αναγκάστηκαν να πάρουν μέρος σ' αυτά, για να μην παραμεριστούν από την βάση, αλλά και να αναγνωρίσουν την αδυναμία τους να εμφανιστούν ως η φυσική πρωτοπορία του κινήματος. Δεν έχασαν βέβαια την ευκαιρία να σύρουν τη σοβαροφάνειά τους από "παράθυρο" σε "παράθυρο" προσπαθώντας να πείσουν πως ο αγώνας κινείται στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, πράγμα που αναιρούταν από τα ίδια τα γεγονότα, τις οδομαχίες, τις συγκρούσεις σώμα με σώμα με τις δυνάμεις καταστολής.

Ο Ιούνης ήταν ένα ξέσπασμα οργής, που στις πιο συγκρουσιακές στιγμές του, δεν μπόρεσε να χειραγωγηθεί και να ενταχθεί μέσα σε στενά συντεχνιακά όρια και συσπείρωσε έναν ευρύτερο κόσμο που θίγεται και αμφισβητεί τις συνθήκες της καθημερινής καταπίεσης και εξαθλίωσης, συνθήκες που σήμερα, λιγότερο από ποτέ, επιτρέπουν προσδοκίες για παραχωρήσεις αντίστοιχες μιας άλλης εποχής. Τώρα που δημιουργούνται ρωγμές στο κλίμα συναίνεσης, που προσπαθούν να επιβάλλουν οι πολιτικοί και οικονομικοί διαχειριστές, με την συνδρομή των μέσων μαζικής χειραγώγησης, έρχεται η καταστολή να εγγυηθεί την πραγμάτωση των επιλογών τους.

Κανένα πρόσχημα πια, καμία επίφαση δημοκρατικότητας: οι ξυλοδαρμοί, οι κακοποιήσεις, οι αθρόες προσαγωγές και συλλήψεις από ένστολους και ασφαλίτες σε όλη τη χώρα, τα αυτόφορα δικαστήρια που ζητούσαν δηλώσεις μετάνοιας και τα οποία μοίρασαν καταδίκες σε όσους υπερασπίστηκαν αυτό που έκαναν. Απ' το πλευρό των κατασταλτικών μηχανισμών του κράτους, βέβαια δεν θα μπορούσαν να λείπουν και τα ΜΜΕ -που είναι και τα ίδια φορείς εξουσίας- ως οι καλύτεροι υπερασπιστές της λογικής των κυρίαρχων. Ήταν παντού και έφταναν πρώτοι, άλλες φορές κρυμμένοι πίσω από τα ΜΑΤ, άλλες φορές αγκαλιά με επαγγελματίες διαμεσολαβητές, πάντα πρόθυμοι να συκοφαντήσουν, να διαστρεβλώσουν, να ενοχοποιήσουν (πολλά μέτρα φιλμ κατέληξαν στα γραφεία της ασφάλειας και σε γραφεία ανακριτών).

Από το σκηνικό δεν έλειψαν και οι φασίστες που έχουν ως πάγια τακτική τους να επιτίθενται για να τρομοκρατήσουν όσους αντιστέκονται. Μετά από τη δολοφονική επίθεσή τους σε φοιτητή και εκπαιδευτικούς, πραγματοποιήθηκε στην πλατεία Κάνιγγος διαδήλωση διαμαρτυρίας και έγιναν συμπλοκές με την αστυνομία.

Ο αγώνας που διεξάχθηκε τον Ιούνη, εμπεριείχε, στο σύνολό του, πολλές αντιφάσεις. Αυτό δεν σημαίνει πως εμπνέει μια αρνητικότητα. Ίσα ίσα, το ξεπέρασμα των αντιφάσεων -αποτέλεσμα γόνιμης κριτικής- μπορεί να οδηγήσει στην ποιοτική εξέλιξη του αγώνα και στο βάθεμά του, ώστε να αγγίξει συνολικότερα τις εκφράσεις της καταπίεσης ξεφεύγοντας από την οποιαδήποτε συντεχνιακή λογική. Η άρνηση των αδιόριστων εκπαιδευτικών να πάρουν μέρος στο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη τους στο δημόσιο και η αδιάλλακτη στάση τους απέναντι στο υπουργείο, ήταν μια άρνηση της επιβολής αποφάσεων που ορίζουν τη ζωή μας και ρήξη με τις αξίες της εξατομίκευσης και του ανταγωνισμού που προήγαγε ο διαγωνισμός. Η έστω και μοριακή έκφραση της επιθυμίας για αδιαμεσολάβητο αγώνα, η οποία πραγματώθηκε μέσα από τις απόπειρες αυτοοργάνωσης και μέσα από το παλατζάρισμα μεταξύ αυτοπεριορισμού μέσα στα πλαίσια της αστικής νομιμότητας και της ανάληψης πρωτοβουλών (που πέρναγε μέσα από τη λογική δε θα κάτσουμε να τις φάμε κιόλα), έδωσε δυναμικά χαρακτηριστικά στον αγώνα. Διορισμένοι και αδιόριστοι εκπαιδευτικοί, έσπασαν με τη συμπεριφορά τους, την εικόνα του ατσαλάκωτου, μετρημένου και απρόσωπου δημόσιου υπάλληλου, θέτοντας σε αμφισβήτηση το ρόλο τους ως κρατικών λειτουργών αλλά ήρθαν και μπροστά σε μια αντίφαση. Πώς είναι δυνατόν να ζητούν να λάβουν θέση ιμάντα στον καταπιεστικό μηχανισμό διαμόρφωσης συνειδήσεων, που λέγεται σχολείο, αυτοί που αμφισβητούν τον καθωσπρεπισμό και τη συντηρητικότητα που οφείλει να φέρει ο ρόλος αυτός; Πολλοί εκπαιδευτικοί, βέβαια, έχουν την ψευδαίσθηση πως μπορούν να δώσουν τα δικά τους χαρακτηριστικά, στην εκπαιδευτική διαδικασία. Ξεχνάνε ίσως ότι η θέση τους βρίσκεται μέσα σε ένα μηχανισμό που σκοπό του έχει τον ολοκληρωτικό έλεγχο και την καταστολή κάθε δημιουργικής πρωτοβουλίας και που είναι στηριγμένος πάνω σε έναν εξουσιαστικό διαχωρισμό, αυτό του δασκάλου και του μαθητή, διαχωρισμό που οξύνει το νέο νομοσχέδιο με τη διαρκή αξιολόγιση και τον εποπτικό έλεγχο που επιβάλλει. Τι θα κάνουν λοιπόν οι εκπαιδευτικοί που βρέθηκαν τον Ιούνη στους δρόμους (πολλοί από τους τότε αδιόριστους έχουν πλέον

διοριστεί) ζητώντας την ακύρωση του νομοσχεδίου; Τι θα κάνουν όσοι δεν συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις του καλοκαιριού και τώρα πρέπει να πάρουν θέση; Θα συναινέσουν στη νέα διαδικασία και θα κάνουν τη σχολική πραγματικότητα ακόμα πιο ασφυκτική για τους μαθητές ή θα απειθαρχήσουν; Αν επιλέξουν το πρώτο θα γυρίσουν την πλάτη στη ριζοσπαστικότητα του Ιούνη προς χάρη του βολέματος και θα ακολουθήσουν τον εύκολο δρόμο της υποταγής. Αν επιλέξουν το δεύτερο θα έρθουν εκ των πραγμάτων σε συνολική αντιπαράθεση με το υπουργείο και σε ρήξη με τη λογική της υποταγής, μιας και θα μπλοκάρουν το μηχανισμό κατασκευής υπηκόων με το να αρνηθούν να λειτουργήσουν σύμφωνα με τις οδηγίες χρήσης του. Μια αντιπαράθεση, που για να είναι γόνιμη θα πρέπει να έχει συλλογικά και όχι μοναχικά χαρακτηριστικά.

Απέναντι στην υποταγή η ρήξη, απέναντι στην εξατομίκευση η αλληλεγγύη, προώθηση του αγώνα μέσα από τη συλλογική δράση και την αυτοοργάνωση.

Άρνηση των ρόλων, σπάσιμο των διαχωρισμών, σαμποτάρισμα της εκπαιδευτικής διαδικασίας, απειθαρχία στις επιταγές του υπουργείου, αυτοοργάνωση του χώρου και του χρόνου.

Αλληλεγγύη στους διωκόμενους του Ιούνη, τρεις δικογραφίες παραμένουν ανοιχτές με πιο σοβαρή αυτή του Ειρηνόφιλου Καρίμαλη, ενώ εκκρεμεί ένταλμα σύλληψης και προφυλάκισης του αναρχικού Κώστα Μητροπέτρου που συλλήφθηκε στην πλατεία Κάνιγγος.

Να μην αφήσουμε κανέναν όμηρο στα χέρια του κράτους.

Συνολική ρήξη με τις αξίες του πολιτισμού της καταπίεσης.

Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση είναι η διαιώνιση της φρίκης.

Στο δρόμο για την κατασκευή μιας ανθρώπινης υπόστασης υποταγμένης και χρήσιμης στη λειτουργία των σύγχρονων εκμεταλλευτικών μηχανών, ο έλεγχος, η αξιολόγηση και η επιλογή των πιο πειθήνιων αποτελούν διαδικασίες ζωτικής σημασίας για το σύστημα. Για όσους δεν περάσουν τις κρησάρες της πειθαρχίας καραδοκεί το φάσμα του "κοινωνικού αποκλεισμού".
Και για όσους αντισταθούν, η καταστολή. . .

